

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ARRESTATIE VAN RAFFLES

N° 2753

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE ARRESTATIE VAN RAFFLES

HOOFDSTUK I

DAVID YERKES BEKLAAGT ZICH

Het was omstreeks half negen in de avond, toen er een taxi stopte voor het grote gebouw in de Centre Street, Downtown, waar de New Yorkse politie haar hoofdbureau heeft.

Uit de auto stapte een man van ongeveer vijftig jaar. Er lag een ontevreden uitdrukking op zijn gezicht, toen hij met de chauffeur afrekende en deze wegstuurde. Hij beklom de vier treden van de stoep, die naar de voordeur leidde, ging naar binnen en stond nu in de grote, doodse hal van het hoofdbureau

met haar wit gepleisterde muren, waarlangs eenvoudige houten banken geplaatst waren, tot gemak van wachtende mensen. Er drentelden een paar agenten blootshoofds rond, met de handen op de rug en vlak naast de deur zat een brigadier op een kleine bank. Hij stond op, zodra hij de bezoeker had gezien.

— Is mijnheer Garmont, de Hoofd-Commissaris te spreken? vroeg hij aan de brigadier.

— Ik denk het wel, mijnheer Yerkas, antwoordde de man. Als u even wilt

plaats nemen, dan zal ik u aankondigen.

De bezoeker bleef echter staan en de brigadier liep weg en verdween door een deur, die vanzelf achter hem dichtviel, toegedrukt door een dranger.

Er verliepen een paar minuten, waarin de bezoeker ongeduldig heen en weer liep, voor de brigadier terug kwam met het verzoek hem te willen volgen. Hij ging door dezelfde deur, kwam in een brede gang, ging een trap op en werd toen binnen gelaten in een groot, eenvoudig, maar goed gemeubileerd vertrek, waar hij de Hoofd-Commissaris Garmont, een flink gebouwde man met een energiek gezicht en heldere grijze ogen achter zijn schrijfbureau vond.

Garmont stond dadelijk op, sloot de deur van een zijvertrek, waar men enige politiemannen kon zien zitten, kwam toen, een beetje aarzelend, op Yerkes toe, schoof een stoel aan en zei toen iets onzeker:

— Neem plaats, mijnheer Yerkes en vertel mij de reden van uw bezoek.

De bezoeker had plaats genomen en weer maakte hij een ongeduldig gebaar toen hij uitriep:

— Ik veronderstel dat u zelf wel zult weten, wat mij hier brengt, mijnheer Garmont. Ik hoop, dat u zult inzien, dat men een man van mijn positie niet straffeloos kan laten bestelen voor een bedrag van honderd twintig duizend dollar. En ik kom u zeggen, dat ik er op reken, dat de dief heel snel gevonden en gestraft moet worden.

— Wij kunnen ons heel snel goed in uw situatie inleven, mijnheer Yerkes, en ik verzeker u, dat er niets zal worden nagelaten wat tot de arrestatie van de schuldige kan leiden.

— Kunt u mij zeggen of u al enig spoor van die vervloekte Raffles hebt? begon Yerkes.

— Nog geen enkel, mijnheer.

— Maar kunt u mij althans verklaren, hoe de zaak zich eigenlijk heeft toegedragen.

— Houdt mij ten goede, mijnheer Yerkes, maar dat kunt u evengoed weten als ik. Moet ik nog herhalen, dat Raffles die brutale aanslag heeft kunnen plegen, omdat hij kans heeft gezien,

zich als mij, de hoofdcommissaris te vermommen.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep de petroleumkoning woedend. Hoe wist hij, dat u mij gisteravond om zes uur zou komen bezoeken?

— Dat kan ik u wel zeggen, mijnheer Yerkes. Hij wist het, omdat hij het gesprek heeft kunnen afluisteren, dat wij hier in deze kamer gistermiddag met elkaar hebben gevoerd.

— Hij was dus in het politiebureau?

— Niet erin, maar erop.

— Wat wilt u daarmee zeggen?

— Hij zat op het dak.

— Maar hoe was hij daar dan in 's hemelsnaam gekomen?

— Dat hebben wij pas een paar uur geleden kunnen ontdekken. Hij had de uniformpet van een monteur van de Gemeentelijke Electricische Centrale te pakken weten te krijgen en is een paar huizen verder, heel bedaard, langs de brandtrap naar het dak geklommen, zijn tas met gereedschappen om de hals, gekleed in een overal en iedereen zou gezworen hebben, dat hij inderdaad een gemeente-arbeider was.

— En toen?

— Daarna is hij over de daken gelopen, tot aan het dak van het politiebureau en daar dit een onregelmatige vorm heeft en het gebouw heel hoog is, hoefde hij niet bang te zijn dat men hem van de straat af zou zien. Trouwens, het komt herhaaldelijk voor, dat er gemeentearbeiders aan het werk zijn op het dak van een of ander huis.

— En hoe heeft Raffles door alle verdiepingen heen ons gesprek kunnen afluisteren? vroeg Yerkes met een ongelovig glimlachje. Dat verbaast mij, zelfs van een man als de Gentleman-Inbreker.

— Hij gebruikte een uiterst eenvoudig middel, mijnheer Yerkes. Hij heeft moeten weten, welke van de schoorstenen met dit vertrek correspondeerde en hij heeft er gewoon een microfoon door laten zakken, waardoor het hem mogelijk was alles wat hier tussen ons gesproken werd, zo duidelijk te verstaan, alsof hij er zelf bij gezeten had.

— Prachtig, dat moet ik zeggen. Dat

is dus opgelost. Hij wist dus, dat u om zes uur bij mij zou komen. Maar hoe is het mogelijk, dat ik die Raffles voor u heb kunnen aanzien?

— Het was voor hem meer dan voldoende, dat hij en ik, beiden grijze ogen hebben, ongeveer van dezelfde kleur. Hij moet mijn gezicht hebben kunnen bestuderen; hij zal mijn foto in een of andere krant hebben gevonden.

— En de uniform? riep Yerkes ongeduldig uit.

— Als dat alles is. Uniformen van allerlei soorten kan men immers bij het eerste het beste verhuuradres krijgen.

— Maar hoe is hij voor de drommel kunnen ontsnappen?

— Dat is maar op één manier te verklaren, mijnheer Yerkes. Uw eigen butler heeft getuigd, dat hij Raffles niet uit uw kamer heeft zien vertrekken. U hebt ons zelf verteld, dat hij er enige minuten voor zes uur nog was, dat wil zeggen heel kort voor het tijdstip, dat ik met u had afgesproken, om met u te praten over de arrestatie van de benedeleden, de aanvoerder en de kapiteins van het « Kwade Oog ». Het vermoeden ligt dus voor de hand, dat Raffles naar beneden is gegaan, na u in de safe te hebben opgesloten, zonder iemand tegen te komen en dat hij net mijn auto voor de deur heeft zien staan door het kleine raam naast uw voordeur. Er was zeker niemand in de hal, wat niet zo verwonderlijk is, nu u drie bedienden hebt moeten ontslaan, die allen leden van de bende bleken te zijn en hij heeft zich dus heel gemakkelijk kunnen verstoppen achter een van de clubfauteuils of de bank, die in de hal van uw huis staan. Ik wenkte twee van mijn mannen en met Copper, uw butler gingen wij direkt de trap op, nadat Copper mij had gezegd, dat hij mij nog pas enkele minuten tevoren in uw spreekkamer had gezien. Welnu, van dat ogenblik moet Raffles gebruik hebben gemaakt, om het huis te verlaten.

— Het huis, dat u door twaalf detectives hebt laten omsingelen, riep Yerkes woedend.

— Jazeker. Waarom zouden mijn

mensen hem hebben gewantrouwd, terwijl zelfs mijn eigen chauffeur er een eed op had willen doen, dat ik het was, die daar het tuinpad afkwam en in de politieauto stapte. De rest weet u, Raffles gaf mijn chauffeur bevel hem naar het Ritz Tower hotel te rijden; hij ging er aan de voorkant in, hij verliet het door de achterdeur...

— Met mijn honderd twintigduizend dollar in zijn zak, viel Yerkes hem sarcastisch in de rede.

— ... En sindsdien heeft men zijn spoor verloren, voltooide Garmont kalm zijn zin, alsof hij de opmerking van de petroleumkoning niet had gehoord.

— En daar moet ik nu maar genoeg mee nemen?

— Mijnheer Yerkes, ik herhaal, dat wij niets onbeproefd zullen laten om Raffles te vinden.

— Ik hoop niet alleen uit eigenbelang, maar ook voor de naam van onze politie, dat u daarin zult slagen, mijnheer, antwoordde Yerkes ongeduldig. Ik moet u zeggen, dat mijn stemming jegens Raffles totaal is omgeslagen, nu ik zelf een van zijn slachtoffers ben.

— Mijnheer Yerkes, als politieman, zou ik zeker de laatste moeten zijn om een boef als Raffles voor te spreken. Maar ik kan toch niet nalaten, er u opmerkzaam op te maken, dat diezelfde man ons onschatbare diensten heeft bewezen, door in minder dan een week tijds niet minder dan twintig uiterst gevaarlijke individuen, allen leden van de bende « Het Kwade Oog » aan ons uit te leveren en daaronder bevond zich de aanvoerder, Irwin Osdrup, en alle kapiteins, zes in getal. En wij zouden nummer zeven ongetwijfeld ook hebben kunnen arresteren, als zijn goed gesternte hem niet met « flu » had bezocht en de andere niet halsstarrig geweigerd hadden de naam te noemen van het laatste lid van de Raad van Zeven.

— Dat ontken ik ook niet, bromde Yerkes voor zich heen. Maar mijn honderd twintigduizend dollar...

— Ik ontken niet, dat het een heel groot bedrag is. Maar u hebt mij nog niet helemaal laten uitspreken. Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker, heeft

ons niet alleen onschatbare diensten bewezen, hij heeft tot tweemaal toe belet, dat de bende van het «Kwade Oog» zich meester maakte van de honderdduizend dollar, die zij van u geëist had...

— Om ze naderhand zelf in zijn zak te kunnen steken, viel Yerkes de politie-man bitter in de rede.

— Goed, wij zullen dan het geldelijke deel maar vergeten, dat schijnt u bijzonder prikkelbaar te maken, antwoordde Garmont. Maar dan blijft toch in ieder geval het feit bestaan, dat Raffles door zijn snel en doortastend optreden belet heeft, dat de wraakzuchtige bendelieden u doodden en dat uw enig kind, Miss Maud, ontvoerd en wie weet ook wel gedood werd.

— En wat wilt u daar nu eigenlijk mee zeggen? Moet ik, omdat Raffles zich ongevraagd heeft aangeboden mij te helpen en omdat hij daarbij een aanslag op mijn leven voorkomen heeft, erin toestemmen, dat hij onder mijn neus, waar ik bij sta, op geen pas afstand van mij af, honderdtwintigduizend dollar uit mijn brandkast neemt en er mee vandoor gaat? Hij laat mij bij mijn thuiskomst van mijn kantoor een briefje op mijn bureau vinden, waarvan de Hemel mag weten hoe het daar is binnengekomen, daar niemand van de bedienden het had aangenomen en dat ook de post niet had bezorgd. Daarin gaat hij een weddenschap met mij aan, dat hij mij binnen een tijdsverloop van zes uur, voor middernacht zou hebben ontlast van honderdduizend dollar. Hij wedde om twintigduizend dollar. Ik lachte er om, ik dreef er de spot mee, het leek mij zo volkomen onmogelijk. U komt op de afgesproken tijd om mij te bezoeken, ik ga met u naar mijn werkkamer, met een praatje wordt mijn dochter de kamer uitgestuurd, u geeft mij de raad om mijn brandkast maar liever leeg te maken en u blijkt John Raffles te zijn. U leegt ook inderdaad mijn brandkast, maar in uw eigen zakken. Ik word in mijn eigen safe opgesloten en daaruit pas tien minuten later bevrijd door de echte hoofdcommissaris van politie. Is het niet om uit je vel te springen?

— Het is inderdaad heel onaangenaam, mijnheer Yerkes.

— Onaangenaam? Is dat de enige uitdrukking, die u weet te vinden? riep Yerkes woest uit. Ik wilde, dat u zich eens in mijn toestand kondt verplaat-sen.

— Dat probeer ik al te doen en dan heb ik het gevoel als iemand, die zich in het onvermijdelijke schikt en het behoud van zijn leven met honderdtwintigduizend dollar eigenlijk niet te duur betaald vindt, zei Garmont kalm.

— Als ik u goed begrijp, geeft u mij de raad van een vervolging af te zien? vroeg Yerkes scherp.

— Daar denk ik niet aan, mijnheer Yerkes. Op dit ogenblik is het hele raderwerk van de politie in touw om te proberen hem in handen te krijgen. Er zijn natuurlijk al telegrammen naar Londen verzonden en men heeft ons al telegrafisch zijn uitlevering gevraagd.

— Zo, werkelijk? Dan is hij al zo goed als gevangen, riep Yerkes sarcastisch uit. Nu ik hoop, dat uw bemoeiingen een goed verloop zullen hebben, mijnheer Garmont. Ik kan er toch wel zeker van zijn, dat ik op dit ogenblik werkelijk met u praat?

— Als u wilt, mag u mij eens flink aan mijn haar en baard trekken, mijnheer Yerkes, zei Garmont glimlachend.

Hij was opgestaan en scheen het gesprek als geëindigd te beschouwen. Hij bracht zijn bezoeker tot aan de deur en verzekerde hem daar nogmaals, dat hij zijn uiterste best zou doen, om Raffles te vinden.

Yerkes verliet het hoofdbureau in een uiterst mistroostige stemming en woe-dend op alles en iedereen. Het was gaan regenen en hij moest vrij lang wachten, alvorens hij een taxi kon aanroepen.

Hij gaf de chauffeur zijn adres op in de Fifth Avenue en de auto zette zich in beweging.

Het uur voor de schouwburgen was al achter de rug en de grootste drukte in Broadway was al voorbij.

Maar plotseling werd Yerkes uit zijn bittere overpeinzingen opgeschrikt, door dat de taxi een hevige schok kreeg. Een grote, gesloten auto was schuin

de brede straat komen oversteken en had vlak bij een zijstraat de taxi aangereiden. Onmiddellijk stopte de chauffeur, vloekend en tierend.

Het volgende gebeurde in minder tijd dan er nodig is om het te beschrijven. Het portier van de taxi aan de kant van de aanrijdende wagen werd opengerukt en twee paar krachtige vuisten sleurden de petroleumkoning uit de wagen en trokken hem in de gesloten auto, waar hem onmiddellijk een doek met een

bedwelmende stof voor de mond werd gehouden. De laatste gewaarwording van Yerkes was, dat er twee mannen tegenover hem plaats namen, terwijl een derde naast hem ging zitten, dat het portier hard werd dicht geslagen en dat de grote auto als het ware met een sprong voortstootte.

Het hele voorval was zo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat Yerkes nauwelijks idee had van wat er gebeurd was, toen hij bewusteloos wegzakte.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES KOMT ZIJN HULP AANBIEDEN

Die avond en de hele nacht wachtte Maud Yerkes dodelijk ongerust op de terugkomst van haar vader, Yerkes had haar achtergelaten in zijn vorstelijk ingericht huis aan de Fifth Avenue, met de belofte, dat hij binnen een paar uur zou terug zijn en om half twaalf was hij er nog niet.

Een kwartier tevoren had Maud het hoofdbureau van politie opgebeld en toen gehoord, dat haar vader na een onderhoud met de hoofdcommissaris om negen uur weer was vertrokken, waardoor haar angst alleen maar groter werd.

— Ik kan mij niet voorstellen waar papa blijft, riep zij nogmaals uit, de kleine handen met een gebaar van bang voorgevoel ineens slaande.

— Mijnheer Yerkes zal onderweg zijn opgehouden, meende Miss Jelleyby, de huishoudster, even van haar breiwerk opkijkend.

— Ogehouden? Maar het is geen half uur rijden van het hoofdbureau van politie tot ons huis. En dan zou hij mij opgebeld hebben. Hij weet heel goed hoe ongerust ik deze dagen ben, als hij een kwartier over tijd is.

Maud belde de club van haar vader op, en hoorde dat hij er de hele avond niet was geweest. Zij deed hetzelfde met enige intieme vrienden van haar vader, de uitslag was gelijkluidend. Zij telephonerde naar enige schouwburgen, waar hij veel kwam, naar de Metropolitan Opera; tevergeefs.

Om half een, half ziek van angst,

belde zij opnieuw het bureau van politie op. Garmont had zijn post een half uur geleden verlaten. Een brigadier stond haar te woord. Ook hij kon haar absoluut geen inlichtingen verschaffen. Toen smeekte het jonge meisje hem haar dadelijk te waarschuwen, als er op het bureau iets over het lot van haar vader bekend zou zijn.

Want langzamerhand was zij tot de conclusie gekomen, dat er een ongeluk met haar vader was gebeurd. En toch, hoe was dat mogelijk, op de korte weg van de Centre Street naar het Central Park? Het regende al de hele avond en hij zou beslist een taxi hebben genomen.

Wel stonden er vier auto's in de garage achter in de tuin van het grote huis, maar er was nog geen nieuwe chauffeur inplaats van de schurk, die lid van de bende was geweest.

Weer verliep er een uur. Om half twee ging de telefoon. Maud, die onbeweeglijk voor zich had zitten uitstaren, vloog op en rende naar het toestel. Zij luisterde even en haar gezicht werd vreselijk bleek. IJlings stond Miss Jelleyby op en ging naast haar staan, vreemde dat zij straks in elkaar zou zakken.

En toen kwam het op hese toon over de lippen van het jonge meisje.

— Er moet iets vreselijks met papa gebeurd zijn. Er is net bericht ontvangen van een aanrijding tussen twee auto's, niet ver van ons huis, geen twee huizenblokken verder en men denkt, dat het in verband staat met dat raadselachtige wegblijven van vader. De chauffeur van de taxi zegt, dat hij iemand gereden heeft, die niemand anders kan zijn geweest dan vader, want de beschrijving, die hij van zijn passagier gaf, klopte. Hij keek natuurlijk in de wagen, na de aanrijding en zag toen dat zijn passagier aan de andere kant uit de auto werd getrokken, in de wagen, die de zijne aanreed. En dat alles ging zo razendsnel, dat hij niet eens tijd had achter zijn stuur vandaan te komen, of de andere auto was al bliksemsnel weggereden.

Miss Jelleyby had met open mond naar dit verhaal geluisterd en zei:

— Maar mijn kind, het is toch denkbaar... het is mogelijk, dat...

— Nee, Miss Jelleyby, er is geen twijfel mogelijk, viel het jonge meisje haar in de rede. Het is een laffe aanslag, waarvan mijn arme vader het slachtoffer is geweest. Ik moet dadelijk naar het Hoofdbureau van politie om inlichtingen te geven.

— Alleen? riep de oude dame verschrikt uit. Laat mij tenminste meegaan.

— Ik zal Copper meenemen. Ik weet, dat hij ook nog op is. Ik zal met een van de kleine auto's gaan en zelf chaufferen.

— Dat is niet nodig, Miss, dat zal ik wel doen, klonk plotseling een heldere stem.

Met een kreet van schrik wendden de beide vrouwen zich om. Op de drempel van de kamer stond een rijzige man, met brede schouders, een slanke gedaante en een fijn gesneden, krachtig getekend gezicht, waarin twee grote, grijze ogen het jonge meisje ernstig aankeken.

— Ik hoop, dat ik u geen schrik heb aangejaagd. Ik kom hier om u te helpen, miss Yerkes.

— Maar... wie bent u dan?

— Ik ben John Raffles, miss Yerkes. U moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik mij niet behoorlijk heb laten aandiennen, maar daartoe ontbrak mij de gelegenheid. Ik kom namelijk van het dak...

— Van het dak? herhaalde het jonge meisje toonloos. Was u daar? Ik begrijp niet...

— Het is toch heel eenvoudig, miss, antwoordde de Grote Onbekende. Ik wist wel, dat de bende van het « Kwade Oog » een grote nederlaag had geleden door de arrestatie van haar aanvoerder en van bijna al de kapiteins. Maar ik was desondanks bang, dat er nog genoeg leven in het overschot zou schuilen, om een wraakoefening uit te voeren. En de uitkomst heeft tot mijn spijt maar al te duidelijk aan het licht gebracht, dat ik mij niet vergist heb en er goed aan heb gedaan, het huis van uw vader niet uit het oog te verliezen.

— Hoe... U weet dus...? riep Maud uit.

— Ik zei u al, dat ik op het dak gezeten heb. Het is niet eens een onaangename plaats in deze tijd van het jaar. Welnu, ik heb mij de tijd gekort, door een luistertoestel te verbinden aan de telefoondraad, die in de muur van uw huis verdwijnt en die draad als het ware af te tappen... om mee te luisteren om het met een lelijk woord te zeggen. Het was misschien niet bijzonder discreet, maar een voorgevoel zei mij, dat hier nog niet alles in orde was. Ik had uw vader zien weggaan en ook ik maakte mij ongerust over zijn langdurig wegblijven. Om kort te gaan, ik heb de telefonische boodschap van het hoofdbureau van politie opgevangen en kom u nu mijn diensten aanbieden.

Raffles scheen op haar bleek gezicht te lezen wat er in haar omging, want hij zei zacht:

— Ik weet heel goed, miss Maud, dat u alle reden hebt om boos op mij te zijn; ik heb mijzelf voor de kleine diensten, die ik uw vader heb kunnen bewijzen, op een wel al te ruime en ook niet bepaald normale manier beloond. Maar, het ging hier om een weddenschap. Uw vader had mij als het ware getart. Hij had verzekerd, dat ik er nooit in zou slagen, hem van zo'n grote som te beroven. Hij verdedigde zich zo goed hij kon, dat was zijn recht. Ik heb de strijd gewonnen, met eerlijke middelen, dat zult u zelf moeten toegeven. Overigens, u staat net naast de telefoon, een paar woorden tot mijnheer Garmont zullen wel voldoende zijn om hier in allerijl een half dozijn agenten heen te doen komen, met voor mij waarschijnlijk hele onaangename gevolgen.

— Niet verder, meneer Raffles, viel het jonge meisje hem in de rede. Ik had liever gehad, dat u niet over die diefstal had gesproken. Ik zou dan alleen maar onthouden hebben, dat u mijn vader het leven hebt gered, dat een van uw vrienden zich vrijwillig in levensgevaar heeft begeven, om te beletten, dat ik door die afschuwelijke mannen werd ontvoerd, dat u herhaaldelijk zelf in levensgevaar hebt verkeerd terwille van

lieden, die u volkomen vreemd en onverschillig moesten zijn. Dat is het enige waaraan ik had willen denken. En daarom zal ik niet naar de politie telefoneren.

— Ik wist wel dat ik mij niet in u vergist had, miss Yerkes.

— U komt nu om mij uw hulp aan te bieden en ik neem die hulp van ganse harte aan.

— Laten wij nu terzake komen, want ik ben bang, dat de tijd dringt, zei Raffles. Had uw vader, voor hij wegging, de een of andere mededeling ontvangen?

— Niets.

— Bent u daar volkomen zeker van?

— Volkomen zeker.

— Waarom maakte hij geen gebruik van een van zijn eigen auto's?

— Omdat wij nog geen chauffeur hebben inplaats van die ellendeling, die nu in de gevangenis zit. U begrijpt wel, dat vader goed uit zijn ogen zal kijken, alvorens hij weer een chauffeur in dienst neemt.

— Ja, dat is volkomen begrijpelijk, antwoordde Raffles. Helaas, heeft juist die overmaat van voorzichtigheid hem nu een lelijke poets gebakken. Ik gebruik geen sterkere uitdrukking, omdat ik geloof, dat het leven van uw vader niet onmiddellijk gevaar loopt. De kerels, die hem ontvoerd hebben, hadden hem uiteindelijk even goed op de plaats zelf kunnen doden.

— Wat denkt u dan, dat zij met hem doen zullen?

— Zij zullen hem waarschijnlijk gevangen houden in een van hun dievenholen, waarvan New York krioelt en u een hoge losprijs voor zijn uitlevering vragen.

— Als dat werkelijk zo is, dan dank ik de hemel, riep Maud uit. Ik zal graag en met vreugde iedere som betalen, die de bandieten mij mochten vragen.

— Mijn standpunt is een beetje anders dan het uwe. Ik grijp iedere gelegenheid die zich voordoet aan, om de vijand een slag toe te brengen, die hem voor goed moet vernietigen. Die gelegenheid biedt zich nu aan.

— Maar u zult mij toch niet willen

ontraden, dadelijk de losprijs te betalen, zodra de schurken mij hun bekende dreigbrief zenden? Iedere sekonde uitsstel zou hem toch de dood kunnen brengen.

— Ik denk er niet aan, miss, om u iets dergelijks aan te raden, antwoordde Raffles rustig. Alleen zou ik precies van alle bijzonderheden op de hoogte gehouden willen worden, om op het juiste ogenblik te kunnen ingrijpen. U bent zo verbazend rijk, dat voor u een honderdduizend dollar meer of minder er echt niet op aankomt. Maar dat geld zou als aas kunnen dienen om de verblijfplaats van de bandieten te ontdekken.

— En denkt u, dat dit mogelijk zou zijn, zonder daardoor het leven van mijn vader in het grootste gevaar te brengen?

— Dat denk ik, miss. Ik zou zelfs niets willen ondernemen, voor wij absolute zekerheid hebben, dat uw vader weer op vrije voeten is, of dat wij zijn gevangenis hebben ontdekt. Want in dat geval, dat zweer ik u, zullen wij hem weten te bevrijden en de hele bende oprollen. Vannacht zal ik mijn metgezellen al aan het werk zetten.

— Maar hoe zal ik u zo gauw weten te bereiken? vroeg het jonge meisje. Ik weet immers niet eens, waar u hier woont?

— Er is een heel goed en betrouwbaar middel, om mij dadelijk alles te laten weten, wat u wilt. Dat middel is beter en veiliger dan telefoon en telegraaf, dan besteller en brief.

Raffles hield een vrij grote tas in de hoogte, die hij tot dusverre in de hand had gehouden en wees op een paar grote, ronde gaten in een van de zijwanden van die tas. Toen ging hij glimlachend verder :

— Daarin zit mijn bode.

Hij opende de tas voorzichtig, stak er de hand in en haalde er een prachtige postduif uit, een krachtig, blijkbaar snel dier, te oordelen naar de diepe borst, de grote vlucht en de gedrongen, stevige

bouw.

— Het dier is volkomen tam en zal zonder vrees op uw hand gaan zitten, zei Raffles, de mooie vogel over de glanzende veren strelend. Bal uw rechtervuist maar eens.

Maud maakte een vuist van haar hand en Raffles zette er de vogel op, die rustig bleef zitten en het meisje met zijn schrandere levendige ogen aankeek, als begreep hij volkomen het belang van de taak, die van hem verlangd werd. Maud streek de postduif over het kopje en zei een paar vleierende woordjes tegen het dier, die het volkomen gerust schenen te stellen.

Raffles had intussen een opvouwbare kooi uit de tas genomen en zette die met een paar handgrepen op een tafel op. Hij opende het deurtje en zei :

— In je kooitje, Larry.

Dadelijk wipte de duif op de tafel en ging statig als met afgemeten passen de kooi binnen. Raffles sloot het deurtje en zei glimlachend :

— U ziet daar, half onder de borstveren verborgen, een klein kokertje van aluminium. Hier hebt u een stukje dun perkament. Als u het in stukjes van ongeveer vier centimeters in het vierkant knipt, kunt u daarop korte mededelingen schrijven en het, na het zo klein mogelijk te hebben opgerold, in het kokertje doen. Draag dan de kooi naar een van de balkons, open het deurtje en Larry zal wel voor de rest zorgen.

— Ik zal doen wat u gezegd heeft, zei Maud.

Zij stak Raffles met een spontaan gebaar van dankbaarheid de hand toe en zei, een beetje bleek, maar met vaste stem :

— Ik wilde, John Raffles, dat u uw beroep liet schieten. Maar ondanks alles : u bent een gentleman en ik dank u bij voorbaat voor alles wat u voor mij en mijn arme vader doen wilt.

— Daar spreken wij niet over, miss, viel Raffles haar snel in de rede. Nu moet ik gaan. Ik zal gaan zoals ik gekomen ben, over het dak.

HOOFDSTUK III.

DE POSTDUIF

Die nacht sliep Maud Yerkes heel slecht. Zij moest onophoudelijk denken aan het lot van haar vader.

Zij stond vroeger op dan gewoonlijk en trachtte enige verfrissing te vinden in een koud bad.

Toen zij helemaal alleen aan het ontbijt zat, Miss Jellyby was net pas opgestaan, vermoeid door een bijna slapeloos doorgebrachte nacht, kwam Copper, de butler, binnen met een grote brief op een zilveren presenteerblad.

— Een brief voor u, miss, zei hij op zachte toon.

Haastig greep het meisje naar de brief, terwijl een siddering door haar slanke lichaam ging, toen zij het opschrift las en toch zag die brief er niet anders uit dan zoveel andere brieven. Toen scheurde zij vastbesloten de enveloppe stuk en las :

« Maud Yerkes, zorg, dat er morgen tussen zes en zeven uur tweehonderdduizend dollar in contanten gebracht zijn op de zolderverdieping van een huis in de Moore Street 17 en wel in de kleine kamer, recht tegenover de trap. Meng de politie er niet in of het zou je slecht vergaan, jou en je vader. En probeer niet Raffles er in te halen, als je niet wilt, dat er ongelukken met je vader gebeuren. Als het geld er morgen op het vermelde uur niet is dus uiterlijk om zeven uur, heeft je vader om kwart over zeven opgehouden te leven. »

De brief droeg als ondertekening het

wijdgeopende, boosaardig starende oog.

Maud liet het papier zakken en een ogenblik bleef zij recht voor zich uitstaren, niet in staat om normaal te denken. Maar toen besloot zij niet langer te talmen. Het geld zou betaald worden, zij dacht er zelfs niet aan, om niet aan het bevel van de bende te gehoorzamen. Als zij voor tweehonderdduizend dollar het leven van haar vader kon kopen, dan mocht zij geen sekonde aarzelen.

Maar zij had Raffles beloofd, hem in ieder geval op de hoogte te houden van wat er in het huis gebeurde en dat wilde zij nu dadelijk doen. Zij liep met de brief in de hand naar haar boudoir, waar de kooi met de postduif was blijven staan, ging aan een tafel zitten, knipte het vel perkament dat Raffles haar gegeven had in kleine stukken en schreef op een daarvan zo klein mogelijk :

« Net dreigbrief ontvangen. Morgen 200.000 dollar tussen zes en zeven uur, Moore Street 17. Maud Yerkes. »

Zij opende de kooi, nam de postduif er uit, rolde het stukje perkament zo dun mogelijk op en stak het rolletje in het koffertje, dat zij op de borst van de duif verborgen vond. De duif liet haar rustig begaan en keek haar met schrandere ogen aan, alsof zij heel goed begreep wat er van haar verlangd werd. Maud streelde het dier over de gladde kop, nam het in de hand en ging ermee naar een van de ramen. Zij duwde het

open, ging het balkon op, stak haar hand op en gaf de postduif de vrijheid. De vogel steeg klapwiekend eerst rechtstandig de lucht in, scheen zich daar in wijde kringen te oriënteren en sloeg toen zonder aarzeling de weg naar huis in. Maud oogde de duif na, zover zij kon, terwijl zij de ogen met de hand beschutte en ging toen zuchtend weer in de kamer terug.

Sinds zeven uur in de morgen stond Charles Brand, zorgvuldig vermomd, in de Fifth Avenue op post, niet ver van het huis van Yerkes.

Raffles had hem volledig ingelicht, alvorens hij de tocht naar het dak van het huis ondernam en de jongeman wist wat hij te doen had. In een naburige garage was zijn motor gestald en hij zou die dadelijk kunnen gebruiken, zodra hij ze nodig mocht hebben. Het was ongeveer half negen, toen hij plotseling een haveloos geklede jongen langs het tuinpad zag rennen en op de grote voordeur toegaan.

Hij scheen iets in de bus te laten glijden en holde toen dadelijk weg, na te hebben aangeheld. Hij sprong op een oude fiets, die hij tegen het hek had gezet en begon als een razende te trappen. De jongen was al in het drukke straatgewoel verdwenen, voor Brand nog goed en wel begreep wat er eigenlijk gebeurde.

Hij dacht er nog over na of hij zou proberen de jongen terug te vinden, ofschoon hij er beslist niet zeker van was, dat de knaap iets verkeerd in de zin had gehad, toen de deur al op een klier geopend werd. Van zijn standplaats aan de overkant van de brede straat en een beetje terzijde, kon hij niet zien, wie er achter de deur stond, maar hij meende het witte haar van Copper, de butler, te herkennen. Dadelijk ging de deur weer dicht.

Van dat ogenblik af hield Brand het huis scherp in het oog. Hij wantrouwde die knaap, die zoveel haast had gemaakt met het afgeven van zijn boodschap. Er verliepen ongeveer twintig

minuten.

Toen werd er een raam op de eerste verdieping geopend en de jongeman herkende Maud Yerkes, die op het balkon kwam. Zij stak de rechterarm omhoog en een sekonde later fladderde een duif uit haar hand weg, om snel in het blauw van de lentehemel te verdwijnen.

— De postduif van Raffles, mompelde Brand half luid. Waarschijnlijk staat dat in verband met de komst van die straatjongen. Nu, dan zal Raffles wel heel gauw verschijnen. Ik geloof, dat ik nu niets beters kan doen dan hier te blijven schilderen.

Hij liep naar de garage, liet zijn regu zien en ging naar zijn motor, die op de standaard stond. Op de duo zat een grote tas, die op een klier openstond en waarbinnen iets scheen te leven. Brand maakte de tas los, verliet de garage en stak de straat over. Hij keek omzichtig rond, om te zien of men hem niet bespiedde en toen de weg hem veilig leek, ging hij haastig over het tuinpad van Yerkes' huis en belde aan.

Copper, de oude butler, opende de deur en keek verwonderd naar die eenvoudig geklede jongeman met zijn half openpuilende tas.

— Wat wilt u? vroeg hij, een beetje wantrouwend.

— Ik zou graag dadelijk Miss Maud gesproken hebben, antwoordde Brand. Geef haar deze enveloppe en laat zij zich overtuigen van de inhoud, zij zal mij dan zeker dadelijk bij zich toelaten.

Met deze woorden drukte hij de butler een kleine enveloppe in de hand, die een hard voorwerp scheen te bevatten en na enige aarzeling ging de butler weg, maar niet nadat hij de deur voor de neus van de bezoeker had dichtgedaan.

Nadat er enkele minuten verlopen waren, ging de deur weer open en Copper, nu veel vriendelijker, verzocht hem binnen te komen. Brand volgde de butler naar het boudoir van Miss Maud, waar hij het meisje vond, met de helft van het ivoren schijfje nog in de hand, dat Raffles als herkenningsteken aan Brand had meegegeven, terwijl Yerkes zijn eigen helft, die er nauwkeurig aan

paste, in handen van zijn dochter had achtergelaten.

Toen Maud haar blik op de bezoeker liet rusten, verscheen er even een trek van teleurstelling op haar gezicht.

— Ik dacht... stamelde zij. Ik meende dat mijnheer Raffles zelf... U bent het toch niet?

— Nee, Miss, antwoordde Brand glimlachend, want hij had de uitdrukking van spijt heel goed gezien en hij was niet jaloers op zijn enige ware vriend. John Raffles zal hier wel spoedig arriveren, maar ik, zijn vriend en afgezant, ben hier gekomen om uit uw mond enige inlichtingen te horen die ons beiden van groot nut kunnen zijn. U hebt zich toch overtuigd dat mijn helft van het ivoren schijfje past aan de helft van het schijfje van uw vader?

— Ja, mijnheer. En ik twijfel er niet aan, of u bent een van de vrienden van John Raffles. Vertel mij wat u wenst.

— U hebt net een brief ontvangen? Ik bedoel een afzonderlijke brief, die niet met de eerste bestelling van de post kwam?

— Zo is het, antwoordde het meisje, met een huivering. Een dreigbrief.

— Dat dacht ik al half, antwoordde Brand. Ik heb de jongen gezien, die de brief in de bus van de huisdeur liet glijden. Daarop hebt u zeker dadelijk een waarschuwing aan Raffles door middel van de postduif gezonden?

— Dadelijk.

— Ik heb u op het balkon zien komen; misschien was dat niet heel voorzichtig van u, en ik heb de duif zien wegvliegen. Zij moet nu al lang in haar hok zijn aangekomen. Maar ik kan niet wachten op de komst van mijn vriend. Ik moet nu dadelijk die knaap volgen. Hij behoort misschien tot de bende, tenminste wanneer de bandieten niet de eerste de beste jongen van de straat hebben gepikt, om die boodschap voor hen te doen.

— Maar hoe wilt u die jongen dan terug vinden? riep het jonge meisje verbaasd uit. Hij moet al minstens tien minuten weg zijn.

— En hij gebruikte een fiets, miss, ging Brand verder. En toch zal dat geen

bezwaar zijn om hem terug te vinden, als ik nu verder geen tijd verloren laat gaan. Want ik heb iemand bij mij, die veel beter dan ik zelf het spoor van die jongen zal terugvinden, als ik hem maar iets geef, waaraan lucht van die jongen is blijven hangen, de brief bijvoorbeeld, die hij zeker onder zijn kleren zal hebben gedragen.

Onder het spreken had Charles Brand de tas geopend waaruit nu een kleine ruigharige terrier te voorschijn sprong, die zich eens duchtig schudde, blij verheugd, dat hij uit zijn gevangenis bevrijd was en nu de jongeman met zijn glanzende, bruine ogen vragend aankeek, alsof hij een of ander bevel verwachtte, zonder zelfs enige aandacht te schenken aan Maud, die heel verbaasd toekeek.

— Wat betekent dat, mijnheer? vroeg zij tenslotte.

— Dat is de helper, waarover ik net sprak, miss, hij is klein, maar ik ken geen andere hond ter wereld, begiftigd met zo'n voortreffelijke neus. Hij heeft zelfs in Londen wel eens een spoor terugggevonden, dat al veertien uren koud was. Zou u mij die brief eens willen geven?

— Hier is hij, mijnheer, zei Maud en zij toonde Brand de brief, die zij op een tafel had gelegd.

Brand las hem vluchtig door, zonder hem aan te raken en vroeg toen:

— Hebt u die brief lang in uw handen gehad?

— Alleen om hem te lezen. Niet langer.

— Des te beter. Ik ga er dan dadelijk op uit, miss. Hoe warmer het spoor, hoe meer kans ik heb, dat ik die jongen terug vind. Wees zo goed, aan John Raffles te zeggen, wat ik gedaan heb. Hij zal er zeker mee eens zijn. Zodra ik de verblijfplaats en misschien de medeplichtigen van de knaap gevonden heb, kom ik terug om te horen, wat u met onze wederzijdse vriend hebt afgesproken.

Hij nam de brief bij een punt op en riep:

— Kom eens hier, Buste!

Dadelijk kwam de terrier aanlopen.

Charles Brand hield de hond de brief voor en beval :

— Zoek, verloren !

De hond snuffelde even aan de brief en rende onmiddellijk naar de gang-

deur.

Brand boog voor het meisje en had het volgende oogenblik de kamer en het huis verlaten.

HOOFDSTUK IV.

EEN NOODLOTTIGE GEBEURTENIS

De postduif vloog met brede vleugelslag over de huizenzee van New York, haar doel tegemoet. Zonder zich een ogenblik te vergissen of zelfs maar te aarzelen, ging de vogel in rechte lijn terug naar het hok, dat hij zo goed kende. Maar ineens scheen de postduif door een aarzeling te worden overvallen. Zij vertraagde haar snelle vaart en liet een schrille kreet van angst horen.

Haar scherp oog had heel hoog in de lucht een zwart punt gezien, dat snel vorm kreeg: het was haar doods-vijand, de sperwer. En het was er een van de grootste soort, veel lijkend op een havik, met zijn wrede, sterke snavel, zijn sterk gekromde klauwen, zijn vurig oog.

De postduif week een stukje van haar richting af, hopen, dat de roofvogel haar nog niet had gezien en dat zij hem zou kunnen ontsnappen. Maar de sperwer daalde al in grote kringen en scheen haar de weg te willen afsnijden.

De duif, aangegrepen door de zucht tot zelfbehoud, probeerde een schuilplaats te vinden. Zij daalde en scheen zich te willen verstoppen onder een dakgoot, of zich op een zolder door een

openstaand raam in veiligheid te willen brengen.

Maar voor zij dit kon doen, had de sperwer zich al op haar geworpen. De felle klauwen sloegen in het zachte lijf en bloeddruppels kwamen te voorschijn. Maar in plaats van de duif in een dodelijke greep te doden, scheen de sperwer haar zo voorzichtig mogelijk vast te houden. Hij beschreef enige grote kringen en het was alsof hij er-gens naar uitkeek.

Toen scheen zijn scherp oog daar beneden op de aarde iets te ontdekken. De overval had plaats gehad dicht bij Jamaica, aan de grens van deze stad, waar de huizen ver uit elkaar liggen en daar beneden, op de brede Grand Central Parkway, stond een grote auto stil. De sperwer daalde steeds meer en streek tenslotte, de duif nog altijd in zijn klauwen, op het dak van de auto neer.

Een van de drie mannen, die in de wagen zaten, greep dadelijk de sperwer, maakte de postduif voorzichtig uit zijn klauwen los en zei op een triomfante-lijke toon :

— Nu zou het wel eens kunnen, dat wij die mooie mijnheer Raffles toch nog beet krijgen, vrienden. Ik dacht het wel, dat hij van dit middel gebruik zou maken en ik wens er mij zelf geluk mee, dat ik op het idee ben gekomen, mijn sperwer af te richten, om postduiven, zonder ze te doden, naar beneden te halen. Wel, Catch is waarachtig beter dan een edelvalk.

Hij haalde met de voet een houten kooi onder een bank te voorschijn en gaf een van zijn metgezellen een wenk. Deze opende het deurtje en de man die het eerst gesproken had, duwde de sperwer in de kooi, waarna het deurtje dadelijk gesloten werd.

Grey Hawk, zo was de bijnaam van de man met de sperwer, had snel de postduif onderzocht en met een korte kreet van vreugde haalde hij het kokertje te voorschijn en daaruit het rolletje perkament. Hij streek het zorgvuldig glad, las de inhoud, fronste de wenkbrauwen en zei grimmig :

— Zo, zo... jonge dame, je hebt dus tegen ons bevel in, die rotvent willen waarschuwen. Nu, ik ben bang, dat je vader daar de slechte gevolgen van zal ondervinden. Wij zullen laten zien, dat de bende van het « Kwade Oog » toch nog niet helemaal dood is, jongens. Wel, wel de meld heeft de brief ontvangen, die we haar een uur of wat geleden hebben laten bezorgen door Jackie en dat geeft ze in dit papiertje door aan Raffles, die natuurlijk deze duif bij haar heeft achtergelaten, om direkt op de hoogte te worden gebracht, als er slecht weer op komst was. Nu, ik denk, dat die boodschap zijn adres wel niet zal bereiken. Onze sperwer heeft zijn werk goed gedaan en wij zullen eens zien of er nog leven in deze postduif zit.

— Waarom? vroeg een van de beide andere bandieten.

— Zodra ik die duif weer los laat, zal zij beslist door naar huis vliegen.

— En wat win je daarmee?

— Maar, wij hebben toch niets anders te doen dan de duif te volgen, om zodoende de verblijfplaats van Raffles te ontdekken. Wij hebben wel een middel om de snelheid van dit beestje wat

te remmen. Geef eens een steentje.

Een van de andere mannen stapte uit, stak de weg over en kwam terug. Met een dun touwtje bond Grey Hawk de steen tegen de borst van de postduif.

— Zo zal het wel gaan, zei hij grijnzend.

— Waarop wacht je dan om de duif op te hogen, vroeg Jim.

— Op politie, antwoordde de andere lakoniek.

— Politie? Wat moeten wij met politie doen? Kunnen wij het alleen niet af?

— Nee, antwoordde Grey kortaf. Ik heb geen last van overgrote bescheidenheid en ik weet wat ik waard ben, maar het is onbegonnen werk, met ons drieën te proberen, die Raffles onschadelijk te maken, op klaarlichte dag nog wel.

— Jij hebt goed praten, maar ik heb nog een appeltje met de politie te schillen. Je weet drommels goed, dat ze mij zoeken, antwoordde Jim.

— Wandel dan maar naar de stad terug, of neem een bus, verdwijn en laat je niet zien, want het is duidelijk, dat ons spel bedorven zou zijn, als de politie wist wie wij waren. Dan blijven wij beiden alleen en ik verzeker je, dat wij het wel zullen kunnen klaren.

Jim liet het zich geen twee keer zeggen, maar verwijderde zich haastig, na met Grey een afspraak te hebben gemaakt.

De aanvoerder wachtte tot Jim uit het gezicht was en reed toen snel een eind terug om stil te houden voor een van die eigenaardige drugstores aan de Parsons Boulevard. Deze drugstores vindt men in alle steden van Amerika en vooral die met de firmanaam Wallgreen zijn in New York algemeen bekend. Men vindt er zelfs een in de gangen van het parterre van de Empire State Building, waar men heerlijk lunchen kan. Deze drugstore in Jamaica was van bescheiden afmetingen, maar behalve drogisterijwaren, kon men er b.v. ook postzegels, schoenveters en... vanille-ijs krijgen. Dan is er ook altijd een publieke telefooncel en daarvan maakte Hawk gebruik om de dichtstbijzijnde politiepost op te bellen.

Tevreden verliet hij de drugstore, zich een weg banend tussen de hoge krukken, waar ijslepelende mensen zaten, en wachtte, tegen het portier van zijn auto geleund.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of een van de grootste politieauto's kwam aanstuiven en stopte voor de winkel. Er zaten acht goed gewapende politieagenten in, terwijl er bovendien nog twee op iedere treeplank stonden. Een van deze sprong van zijn plaats, liep op Grey Hawk toe, keek hem scherp aan en vroeg toen kortaf :

— Hobson?

— Die ben ik.

— Hebt u ons net opgebeld?

— Ja, persoonlijk.

— U weet dus waar Raffles is?

— Pardon, dat heb ik niet gezegd.

Ik zei, dat ik iemand bij mij had, die ons zijn huis kon wijzen, daar is hij.

— Moet die duif naar het huis van Raffles terugvliegen?

— Zo is het.

— Hoe weet u dat, als ik vragen mag?

— Omdat die duif door Raffles is uitgezonden.

— Ik wil het graag geloven, maar dan moet ik voor de tweede keer de vraag stellen, hoe u dat weet.

— Mijn sperwer, die ik op dergelijke karweitjes gedresseerd had, haalde de duif uit de lucht en in het kokertje, dat u daar ziet, vond ik een briefje dat er geen twijfel aan kon laten, welke bestemming die vogel had.

— Waar is dat briefje?

— Pardon, dat is een beroepsgeheim, antwoordde de bandiet, met een zuurzoet lachje. Ik ben particulier detektive, hier is mijn penning, en u begrijpt dat ik niet alles wil loslaten. Overigens, als u mij niet gelooft, of wantrouwt, dan belet u niets, de zaak te laten rusten en rechtsomkeert te maken.

Het was een stoute zet, maar hij bleek goed te zijn. De brigadier keek eens naar de duif, naar het lege kokertje en naar het gezicht van de zogenaamde detektive, en zei toen kortaf :

— Wij zullen het eens gaan onderzoeken.

— Wij zullen met uw goedvinden eerst terugkeren naar de plek, waar ik de duif gevangen heb, antwoordde Grey Hawk. Dat bekort de afstand en ik geloof, dat de duif erg moe is. Bovendien zullen wij haar daar beter kunnen volgen, want het is voorbij de grens van de stad.

— Vooruit dan ! Wij volgen u !

Tien minuten later hadden de auto's het punt bereikt, waar de sperwer zo-even de ongelukkige postduif had overvallen.

En nu brak het belangrijke ogenblik aan, waar alles van afhing. Wanneer de postduif te vermoeid was en te veel bloed had verloren, dan zou het nutteloos zijn haar te volgen, want zij zou zeker direkt neerstorten. Grey Hawk had de vogel overgenomen en was recht-op naast de auto gaan staan. Hij wierp de postduif zo hoog mogelijk in de lucht. Een ogenblik leek het er op alsof de vogel krachteloos zou neervallen, maar met luid geklapwiek zette het dier zich op de hoogste tak van een boom en streek met zijn snavel zijn veren glad. Het bleef daar enige minuten zitten, aldus het geduld van de mannen beneden hem zwaar op de proef stellend, maar plotseling, geheel onverwacht, vloog de duif omhoog, beschreef een kring en vloog toen weg.

Maar wat Grey geloofd en verwacht had, gebeurde. De met een steen bezwaarde en door het bloedverlies vermoeide postduif kon maar een geringe snelheid ontwikkelen en bleef laag vliegen, geleid door haar instinct. Zij volgde een volkomen rechte lijn, maar haar sneltreinvaart was verminderd tot die van een paard in draf. Het was hier al heel gemakkelijk, de licht gekleurde, bijna witte duif in het oog te houden, en de chauffeur van de politieauto liet de duif een honderd meter speling, om des te gemakkelijker te kunnen sturen, terwijl een van zijn collega's op de treeplank de duif in het oog hield.

De huizen werden nu schaarser en binnen vijf minuten was men de Grand Central Parkway genaderd, op een gedeelte waar de huizen verder uit elkaar lagen. Toch was het moeillijk de duif

hier te volgen. Het dier was blijkbaar doodop en vloog steeds kortere afstanden om zich telkens op de nok van een dak of een uitstekende schoorsteen neer te zetten, om even uit te rusten. De mannen in de auto's vreesden al het ergste, namelijk dat de duif uitgeput ergens buiten hun bereik zou neervallen, maar ineens hoorden zij de vogel kieren en nu begrepen zij, dat het doel nabij was. Plotseling daalde de duif en vloog recht op een klein landhuis aan, dat links van de weg lag, een bekoorlijk, rustig, met klimop bijna helemaal begroeid villatje, aan alle kanten door

een vrij grote tuin omgeven, die door een hoge heg was afgesloten van de naburige tuinen.

Een van de agenten had zijn kijker voor de ogen gebracht en hij kon duidelijk zien dat de duif nog meer daalde en tenslotte klapwiekend landde op het lage dak van het landhuis, waar zij uit het oog verdween. De auto stond in een ogenblik stil. En nu stoven de beide auto's in bliksemsnelle vaart over de brede, effen weg. Geen volle minuut later stonden zij stil voor het lage hek, dat de voortuin van het kleine landhuis van de weg afsloot.

HOOFDSTUK V.

GEVANGEN I

Onmiddellijk sprongen alle agenten razendsnel uit de auto, op de chauffeur na, die op zijn post bleef.

En toen zij naar het huis stormden en dit omsingelden, terwijl een van hen aan de bel trok, naast de deur, nam Grey Hawk zijn metgezel apart en zei met een ietelike grijns, op zachte toon :

— De brigadier zei wel, dat er niet geschoten mocht worden, maar dat slaat natuurlijk op zijn agenten. Wij hebben ook revolvers, maar op ons is het verbod niet van toepassing en een kogel gaat snel en laat zich niet tegenhouden. Kom mee, wij gaan hem uit de weg ruimen.

De twee schurken waren nu ook uit hun auto gesprongen, om zich bij de agenten te voegen. De politieman, die net gebeld had, herhaalde de poging, zonder resultaat echter, want binnen bleef alles stil.

Toch was een vergissing niet mogelijk; dit was wel degelijk het huis, waar de duif was binnengevlogen. Een paar agenten stapten voorzichtig achteruit met opgeheven revolver, en keken naar het schuine dak en het zolder-raam, dat met een luik gesloten was. Dat luik werd op dit ogenblik voorzich-

tig een paar centimeters geopend en daarop onmiddellijk weer gesloten.

— Hij zit op de zolder, riep een van de agenten opgewonden.

De brigadier kwam aanlopen. Hij had zijn elf mannen rondom het huis opgesteld, allemaal met de revolver in de vuist en een ontsnapping was zo goed als onmogelijk. De brigadier stapte vastberaden op het raam naast de deur toe en verbrijzelde een ruit met de kolf van zijn revolver. Snel verwijderde hij de scherven en kroop naar binnen, gevolgd door twee van zijn mannen en de twee zogenaamde detectives.

Met de revolver in de vuist stormden zij het vertrek door, rukten een deur open en stonden in een brede gang. Aan het einde zagen zij de huisdeur, en daar vlak tegenover een kleinere achterdeur. De brigadier had dat snel in de gaten en zette dadelijk een van de agenten bij die achterdeur op post. Toen ging hij vlug de voordeur openen en liet nog vier agenten binnenkomen. De overige vier agenten kregen bevel hun post voor en achter het huis in geen geval te verlaten.

Toen werden haastig alle vertrekkende gelijkvloers doorzocht. Het waren er

maar drie, met een kleine keuken en het onderzoek duurde niet lang. De kastdeuren werden geopend, men keek onder de divan en achter de meubels, achter de portières en gordijnen, niets.

De deur naar de kelder bleek open te zijn en vier mannen daalden erin af, keken achter de vaten, die er stonden en keerden onverrichterzake terug.

Alleen de zolder bleef dus over. De brigadier begon heel zacht de trap te beklimmen, op de hielen gevolgd door twee agenten. Maar achter hen kwamen de beide bandieten aangeslopen, vastbesloten om hun laaghartig plan ten uitvoer te brengen en de doodsvijand van de bende verraderlijk neer te schieten. Het duurde tamelijk lang, voor de brigadier eindelijk voorzichtig zijn hoofd en tegelijkertijd zijn revolver boven de zoldervloer uitstak.

Hij kon een kreet van verbazing nauwelijks bedwingen. Want midden op de grote zolder, schijnbaar volkomen op zijn gemak, zat een man, die een gewonde duif in de linkerhand hield en de wonden van het dier met watten en water reinigde, terwijl hij het op zachte toon vriendelijk toesprak. Zonder zelfs van dit werk op te kijken, zei die man enigszins ongeduldig :

— Hoe zit het? Komt u boven of bent u van plan daar nog langer tussen hemel en aarde te blijven zweven? Ik moet u zeggen, dat u nogal tamelijk lang over die trap van vijftien treden hebt gedaan.

Verwonderd, maar tegelijkertijd opgelucht over deze ontvangst, strekte de brigadier zijn lichaam en sprong haastig op de zolder, gevolgd door de anderen. Nu keek Raffles voor het eerst van de gewonde duif naar de vijf mannen, die daar voor hem stonden en vroeg :

— Mag ik weten waaraan ik de eer van dit ongewone bezoek te danken heb?

— Dat zult u gauw genoeg horen, antwoordde de brigadier, terwijl hij Raffles scherp opnam. Is die duif van u?

— Ja. Een mooi diertje, vindt u niet?

— Wie bent u?

— Men noemt mij Armstrong. Waar-

om vraagt u dat?

— Omdat ik geloof, dat u anders heet. Hoe komt die duif zo gewond?

— Ik vermoed, dat zij onderweg door een havik of sperwer is aangevallen.

— Onderweg, waarheen?

— Wel van de plek, waar ik haar bracht, naar dit huis.

— Waar bevindt zich die plek?

Raffles zette de duif in haar hok, deed toen een stap naar de brigadier en zei kalm :

— U bent nog al nieuwsgierig uitgevallen. Ik wens die plek niet te noemen.

— Maar ik weet het, riep Grey Hawk uit, met wraakzuchtig fonkelende ogen.

Hij had snel het verfrommelde stukje perkament uit zijn zak gehaald, streek het glad en overhandigde het aan de brigadier, die het haastig doorlas.

De bandiet begreep heel goed, dat hij, door de brigadier inzage te geven van het briefje van Maud Yerkes, het geheim overleverde betreffende de tweehonderdduizend dollar, die de bende van het meisje eiste als losprijs voor haar vader, maar de ondergang van Raffles was op dit ogenblik meer waard. En dat geld zou men later in ieder geval nog kunnen eisen.

De brigadier was iemand, die wel een zekere intelligentie bezat en hij wist heel goed, dat John Raffles de enige man ter wereld kon zijn, aan wie het meisje dit verzoek om hulp had kunnen richten. Hij vouwde het briefje op, deed het haastig in zijn portefeuille en zei kortaf, terwijl hij de gentleman-dief nogmaals scherp opnam :

— U bent John Raffles en ik arresteer u!

Raffles had zijn blikken over de gezichten van de agenten laten dwalen en ze tenslotte laten rusten op het gezicht van Grey Hawk, dat hele onaangename herinneringen bij hem wakker riep. En bliksemsnel doorzag hij de hele toedracht. Er was echter niets van zijn aandoeningen te bespeuren, toen hij op rustige toon zei :

— Vindt u de inhoud van dat stukje papier, dat u net in uw zak hebt gestoken belangrijk genoeg, om mij daarop te arresteren.

— Het is meer dan voldoende, antwoordde de brigadier kortaf. Steek uw handen omhoog.

— U moet wel weten wat u doet, ik laat de verantwoordelijkheid helemaal aan u over, zei Raffles en langzaam gingen zijn handen de lucht in.

Maar op het ogenblik, dat zijn handen op de hoogte van zijn hoofd waren, schreeuwde Grey Hawk :

— Voorzichtig! Hij schiet. Hij heeft een bom in zijn hand!

Bliksemsnel had hij zijn revolver getrokken en richtte het wapen op Raffles. Maar sneller dan de gedachte bukte de stoutmoedige avonturier zich, net toen de bandiet de trekker wilde overhalen en de kogel vloog over zijn hoofd in de tegenovergestelde muur. Voor een tweede schot had de bandiet geen gelegenheid, want Raffles was uit zijn gebukte houding als een tijger op hem afgesprongen en trof hem met de gebalde vuist zo hevig tegen de kin, dat de man als een blok omviel.

Dadelijk stortten de agenten op een wenk van de brigadier zich op Raffles, die echter absoluut geen tegenstand bood. Een seconde later waren zijn polsen in stalen boeien gesloten...

Volkomen kalm zei Raffles tegen de brigadier :

— Ik verzoek u, brigadier, wel te willen constateren, dat ik absoluut niet heb willen schieten en ook geen bom in de hand had. En ik weet nu, dat hij loog en waarom hij mij verraderlijk wilde neerschieten. Hij is een hele gevaarlijke bandiet en zeker lid van de bende van « Het Kwade Oog ». En de kerel, die hij bij zich heeft... Pas op, hij wil vluchten!... zo viel hij zichzelf in de rede.

De schurk wilde juist, gebruik makend van de verwarring, de trap aflopen, toen Raffles hem in het oog kreeg en een waarschuwende schreeuw gaf. En toen deed de bandiet wel het domste wat hij doen kon; hij trok zijn revolver en wilde op Raffles schieten. Een van de agenten was hem echter voor en de kogel doorboorde hem zelf de rechter schouder, zodat de man met een kreet van woede en pijn voorover neerstortte.

— U ziet wel, dat ik gelijk had, antwoordde Raffles kalm.

Intussen was Grey Hawk van zijn verdoving bekomen. Langzaam richtte hij zich op en keek met verwilderde blik om zich heen.

— Nu u mij van deze sierlijke armbandjes voorzien hebt, ging Raffles, de politiemans aansprekend, kalm verder, zou ik u de raad willen geven, die man daar ook een dergelijk paar te verschaffen. Hij verdient ze zeker honderd maal meer dan ik.

De brigadier scheen nog te aarzelen, ofschoon hij wist dat Raffles beter dan wie ook op de hoogte kon zijn van de bende van « Het Kwade Oog » en omdat het gedrag van die twee verdachte detektives allesbehalve in hun voordeel sprak. De brigadier gaf toch een kort bevel en tandenknarsend moest Grey Hawk toelaten, dat de stalen boeien om zijn polsen werden gesloten.

De gewonde bandiet werd verbonden met de hulp van het verbandtrommeltje, dat in iedere politieauto steeds aanwezig is en Raffles werd weggeleid. Maar voor hij de trap bereikt had, wendde hij zich tot de brigadier en zei :

— Wilt u mij nog even toestaan, om te zien of Jenny wel goed verzorgd is?

— Jenny? herhaalde de politiebeambte verwonderd.

— Ja, mijn postduif.

Met open mond staarde de brigadier hem aan. Hoe was het mogelijk, dat iemand onder deze omstandigheden, die waarschijnlijk aan het eind stond van zijn avontuurlijke loopbaan, nog een ogenblik kon denken aan een gewonde duif. Hij haalde de schouders op en Raffles, die dat als een toestemming opvatte, keerde naar het duivenhok terug, overtuigde zich dat het waterbakje gevuld was en dat er zich een goede voorraad maïskorrels in het voederbakje bevonden, terwijl de postduif rustig haar veren schoonmaakte. Toen keerde hij op zijn schreden terug en zei glimlachend :

— De duif maakt het goed. Nu ben ik tot uw dienst, mijnheer.

Twee agenten gingen het eerst de

trap af, rugwaarts, om de arrestant goed in het oog te kunnen houden. De New Yorkse agenten van politie hadden veel van Raffles gehoord en zij wisten wat hij waard was. Daarop volgde Raffles en de stoet werd gesloten door de brigadier en een andere agent, terwijl er een op de zolder achterbleef, om de twee arrestanten met de revolver in de vuist te bewaken, totdat de brigadier een paar collega's naar boven zou hebben gezonden om hen behulpzaam te zijn bij het overbrengen van de gevangenen.

Onder het lopen onderzocht Raffles zo goed als hij kon zijn boeien. Zij waren bijzonder stevig, dat zag hij direkt en verschillend van het Engels maaksel. Dat was jammer, want eenmaal al had Raffles zich, als het ware onder de ogen van de politiemannen, die hem in een auto moesten vervoeren, van zijn boeien weten te bevrijden. Maar hier was de toestand anders, niet minder dan twaalf agenten zouden hem vergezellen; zij waren allen goed gewapend en zouden zeker niet aarzelen van die wapens gebruik te maken, als hij zou proberen te ontluchten.

— Eigenlijk spijt het mij een beetje voor Scotland Yard, dat ik hier gegrepen moest worden, bromde Raffles voor zich heen. Maar, het laatste woord in deze zaak zal nog wel niet gesproken zijn.

Op het ogenblik dat zij het huis zouden verlaten, twee agenten hadden Raf-

fles nu stevig bij de arm vast, wendde de gentleman-inbreker zich glimlachend naar de brigadier om en zei :

— U bent zeker van plan, mijn arrestatie dadelijk wereldkundig te maken ?

— Wat had u anders gedacht? vroeg de brigadier. Ik geloof, dat men in Londen heel blij zal zijn.

— Zonder enige twijfel. Niet te vergeten, dat er op mijn hoofd een premie van tweeduizend pond sterling staat.

— Dat weet ik. Die komen mij eerlijk toe, mijn mannen krijgen er ook een deel van, ik geloof dat ik het verdiend heb.

— Wij zeggen dus, dat u mijn arrestatie dadelijk gaat publiceren, antwoordde Raffles bedaard. Dat is prachtig. Maar als ik u een goede raad mag geven, dan zou ik u willen voorstellen, de arrestatie van die twee boeven voorlopig niet aan de grote klok te hangen.

De brigadier van politie zette grote ogen op en vroeg :

— En waarom niet, als ik vragen mag ?

— Omdat zij mij op het spoor van de rest van de bende kunnen zetten.

— Wat kan het u van nut zijn ? U denkt toch zeker niet, dat u in staat zult zijn, ons nog verder behulpzaam te zijn bij de strijd tegen de bende ?

— Daar ben ik integendeel vast van overtuigd, antwoordde Raffles kalm.

HOOFDSTUK VI.

WAT BRAND ONTDEKTE

Zodra Brand het huis van Yerkes aan de Fifth Avenue verlaten had en op straat stond, maakte hij de hond vast aan de leren riem, die hij bij zich had en liet daarop Busto vrij om te doen en te laten wat hij wilde. Het dier snuffelde even op de stoep, liep met de kop naar de grond gebogen het tuinpad af en sloeg toen zonder aarzelen rechts af. En zo groot was zijn ijver, dat Brand hem van tijd tot tijd af moest remmen, daar de sterke hond hem bijna ondersteboven trok.

Brand begreep, dat hem een langdurige wandeling te wachten stond, maar hij kon toch onmogelijk een auto nemen en evenmin van zijn motor gebruik maken. Hij was wel genooddaakt om te lopen, om Busto op zijn speurtocht te kunnen volgen. Het duurde lang en het was vermoeiend, maar Brand was vast besloten vol te houden, totdat hij zijn doel bereikt zou hebben. Tweemaal was Brand genooddaakt, het dier opnieuw lucht te geven aan de dreigbrief, die die ochtend in het huis van de petroleumkoning bezorgd was. En telkens vond de hond het spoor terug en zette onvermoeibaar zijn tocht voort, nu en dan zacht grommend.

Brand had de deftige wijken al lang achter de rug en Busto had hem in het hartje van de Italiaanse buurt gebracht, een volkswijk, die bijna uitsluitend door Italiaanse emigranten wordt bewoond, en een wijk, die bij de politie van de wereldstad in een bijzonder slechte geur stond, bijna even slecht als die van het Chinese kwartier. De huizen waren hier verwaarloosd en bouwvallig, de straten nauw en smerig, ternauwernood geplaveid en met smalle trottoirs.

Brand voelde, dat hij het einde van zijn tocht begon te naderen. Inderdaad, dit was wel de wijk, waar hij de knaap dacht te zullen vinden, die de brief was komen brengen.

Het was op dat ogenblik gelukkig tamelijk druk op straat en men lette niet erg op de jongeman met zijn grijze kostuum.

Tenslotte stond Busto stil voor de lage, wrakke deur van een donkere winkel, een zogenaamde secondhand-shop een soort uitdragerij, met maar een kleine uitstalling, waarin achter het van vuil en stof bijna ondoorzichtig glas, voorwerpen van allerlei aard lagen, die echter dit met elkaar gemeen hadden,

dat zij oud, versleten en smerig waren. De hond maakte al aanstalten om zacht jankend tegen de deur te gaan opstaan, maar Brand trok het dier snel met zich mee een zijstraat in, streelde het over de kop en zei zacht :

— Brave hond ! Goed gedaan ! Nu krijg je wat van de baas.

Hij keek om zich heen en zag een pub aan de overkant van de smalle straat, een van die bars, waar men voor weinig geld een glas bier kan krijgen en dan van de toonbank kan nemen, waarin men trek heeft : hompjes kaas, plakken worst, olijven en andere lekkernij, zonder dat men er een cent méér voor hoeft te betalen. Hij ging er binnen, nam zelf een glas bier, vroeg wat water voor de hond, die heel dorstig was en gaf hem een stuk worst, dat het dier gretig opat. Daarop verliet hij onmiddellijk het café weer en dacht er over na, wat hij nu zou doen.

Dat de jongen thuis hoorde in die uitdragerij, stond voor hem vast. De knaap zou natuurlijk ook kunnen zeggen, wie hem de brief gegeven had, maar het was de vraag, of hij dat wel zou doen, uit angst voor wraak van de bende, of om een andere reden.

Was de petroleumkoning misschien opgesloten in dat sombere, donkere huis ? Het was niet onmogelijk, maar Brand begreep wel, dat het volkomen nutteloos zou zijn daar helemaal alleen een onderzoek naar te willen instellen. Hij zou er hulp bij nodig hebben en hij besloot dan ook, zo gauw mogelijk Henderson, de herculisch gebouwde chauffeur, op te bellen, om met hem een poging te wagen, achter het geheim van die uitdragerswinkel te komen.

In afwachting van de komst van Henderson, zou hij het huis bespieden, al begreep hij zelf wel dat het niet zonder gevaar zou zijn, want de kerels daar in de buurt hielpen elkaar altijd, wanneer de politie de een of andere misdadiger zocht. Brand zocht allereerst een postkantoor op, betaalde een dime, ging de telefooncel binnen en stelde zich in verbinding met Henderson, van wie hij wist dat hij op dat ogenblik te vinden was in

een klein café, in een zijstraat van de First Avenue, de Vierentwintigste straat. Hij vroeg hem onmiddellijk met de kleine snelle auto naar de Italiaanse wijk te komen en de auto voorlopig te stallen in een garage, die tegenover het hulppostkantoor was gelegen, in de Lexington Avenue. Daarna moest Henderson voor het postkantoor wachten, tot Brand bij hem kwam.

Daar er minstens een half uur zou verlopen, alvorens de reus ter plaatse kon zijn, besloot Brand zijn plan door te zetten en het huis, waar de jongen blijkbaar woonde, te bespieden. Hij keerde naar die smerige straat terug en vond na enig zoeken een kleine bar, waar hij binnentrad. Hij ging voor een van de twee ramen zitten, vanwaar hij nog juist de uitdragerij kon zien.

De waard, een kleine Italiaan, zwart als de nacht, keek hem een beetje wantrouwig aan en probeerde een praatje met hem aan te knopen, maar Brand had weinig zin in een gesprek en scheepste de nieuwsgierige waard gauw af.

Hij dronk langzaam van zijn bier, stak een sigaret op en bleef voortdurend de secondhand-shop aan de overkant in het oog houden. Er gebeurde echter niets bijzonders en de tijd verstreek, zonder dat de jongeman gelegenheid had, zijn kennis betreffende de uitdragerij te vermeerderen.

Toen er ruim een half uur verstreken was, wilde hij niet langer wachten, maar betaalde, stond op en ging het café uit. Hij ging naar de Vierentwintigste straat terug en zag al in de verte de reusachtige gestalte van Henderson, die met de handen op de rug voor het hulppostkantoor heen en weer liep. Ook Henderson had Brand gauw opgemerkt en liep op hem toe.

— Iets bijzonders, mijnheer Brand ? vroeg hij.

— Ja James. Busto heeft mij op het spoor gebracht van de straatjongen, die vanochtend een dreigbrief van de bende bij Miss Yerkes bezorgde. De hond kan zich onmogelijk vergissen en ik weet waar die jongen woont.

— En wat nu ? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Wij moeten die knul te pakken zien te krijgen en dan trachten hem uit te horen.

— En als hij weigert iets te zeggen?

— Dan moeten wij precies het huis, waarin hij woont, doorzoeken.

— En als men ons dat probeert te beletten?

— Dan moet er op worden losgeslagen. Ik ben er zeker van, dat daar de sleutel te vinden is van het geheim betreffende de verdwijning van mijnheer Yerkes.

— Ik ben helemaal tot uw dienst, mijnheer Brand.

— Maar voor wij gaan, James, je hebt je post bij het huis aan de Fifth Avenue toch zeker niet verlaten?

— Geen sekonde, mijnheer Brand.

— Dan heb je Lord Lister zeker het huis van Yerkes zien binnen gaan?

— Nee, mijnheer Brand, ik heb mylord niet gezien.

— Niet gezien? herhaalde Brand verast. Dat is vreemd, ik dacht dat hij wel direkt na de terugkeer van de postduif naar Miss Maud zou zijn gegaan, zoals hij ook van plan was. Nu, hij zal er zijn redenen wel voor hebben, om dat bezoek uit te stellen. En kom nu mee.

— Ik volg, mijnheer Brand.

— Staat je auto in de garage daar-ginds?

— Ja, mijnheer Brand, zoals u gezegd had.

— Op stap dan en denk er om, dat niemand de winkel uit mag, zodra wij er binnen zijn.

De twee mannen gingen naar de straat, waar de uitdragerij lag en Busto volgde op de voet. Terwijl zij langzaam voorbij liepen, keek Brand door de stof-fige ruit van de étalagekast. Er waren geen klanten te zien, maar achter de toonbank ontdekte hij een vage ge-daante.

Hij gaf Henderson een snelle wenk en vlug stapten beiden binnen, door de hond gevolgd. Dadelijk ging er met luid geraas een bel over, in beweging ge-bracht door het opengaan van de deur.

Op hetzelfde ogenblik schoof met een woeste snauw een grote hond te voor-schijn, die naast de toonbank had gele-

gen en aan wiens halsband een zware ketting was bevestigd, die achter de toonbank scheen te verdwijnen en daar ergens moest zijn vastgemaakt.

Achter de toonbank stond een kleine man met een geel gezicht, borstelige wenkbrauwen en een hele lange, grijze sik. Nog nooit had Brand iemand gezien die zo merkwaardig veel leek op de por-tretten, die er van de Hertog van Alva bekend zijn. Hij was gekleed in een over-jas, die hem veel te wijd was, en op zijn hoofd prijkte een soort kalotje. Hij liet in een grijs al zijn gele tanden zien en vroeg handenwrijvend :

— Waarmee kan ik de heren van dienst zijn?

Brand antwoordde niet dadelijk en liet zijn ogen rondgaan, zorg dragend, dat hij buiten het bereik van de woeste waakhond bleef. Hij wilde juist antwoorden, toen er een kleine deur open-ging naast de toonbank en er een jon-gen verscheen met een sluw, bleek ge-zicht en wiens verschijning voor Busto aanleiding was, een onderdrukt gebrom te laten horen, waarop de waakhond dadelijk antwoordde met een dreigende snauw, terwijl hij zich zover naar vo-ren rekte, dat de leren halsband dreigde te breken. De jongen had de deur ge-sloten, en keek met zijn gluiperige ogen beurtelings van Brand naar Henderson, waarna hij ze op de koopman richtte, en met schorre stem zei :

— Wat motten die?

Het antwoord was verrassend. Het scherpe oog van Brand had zojuist een dunne elektrische draad gezien, die langs de korte zijwand van de toon-bank liep en vervolgens door een gaatje in de vloer verdween. Dat snoertje was echter onder het bereik van de grote hond en Brand waagde het niet, er de hand naar uit te steken. Maar hij had iets bij zich dat voor zijn doel uitste-kend geschikt was. Het was een korte karwats, een soort hondezweep, waarvan bijna nooit gebruik werd gemaakt en die aan het ene einde voorzien was van een korte, sterke haak. Vliegensvlug had Brand die haak om de elektrische draad geslagen, een korte ruk, de draad brak.

Woedend sloeg de waakhond zijn tan-

den in de zweep, en verbrijzelde het harde hout, maar het was te laat.

— Wel voor de duivel! schreeuwde het afzichtelijk mannetje achter de toonbank en zijn hand tastte vlug naar het einde van de ketting, waaraan de hond vast zat.

De jongen liet een gemene vloek horen, en wilde snel door de lage deur verdwijnen, maar hij was een ogenblik te laat. Brand boog zich zover mogelijk over de toonbank heen, greep de jongen bij de kraag, hield hem stevig vast en wipte hem toen over het zinken blad van de toonbank heen. De jongen greep in zijn zak en het volgende ogenblik hield hij in zijn kleine vuile vuist het gevest van een groot knipmes.

— Wel, wel, dat is een veelbelovende knaap, zei Brand en hij greep de gewapende arm en stootte zelf het dolkmes met zoveel kracht in de houten wand achter de toonbank, dat de punt daar enige centimeters in doordrong, en toen afbrak.

De jongen wrong zich in allerlei bochten, sloeg, schopte en beet als een ware duivel, en Brand was wel genoodzaakt hem met een rake stoot tegen de kaak tot rust te brengen.

Maar intussen had de Shylock achter de toonbank met een enkele handbeweging de ketting losgemaakt en met een woeste sprong wierp de waakhond zich op Henderson, die onder de schok wankelde, maar gelukkig zijn evenwicht niet verloor. Als de reus echter op dat ogenblik niet toevallig een beweging had gemaakt, dan zou de wolfshond hem zeker bij de keel hebben gegrepen. Nu sloten zijn kaken zich met een harde slag, als de stalen helften van een metaalschaar op elkaar en het dier moest opnieuw springen. Maar nu was Henderson gewaarschuwd. Voor het dier nog goed en wel met zijn sprong begonnen was, greep de reus het monster bij de nek en sloeg zijn kop met zoveel kracht tegen de rand van de zinken toonbank, dat de hond machteloos ineenzakte.

Met een gekrijs van dolle woede, greep het afschuwelijke mannetje naar zijn zak, maar Brand had hem al in de borst gegrepen en duwde hem ruggelings

over de toonbank.

— Binden en knevelen, James! beval hij kortaf.

Henderson verloor geen tijd. Onder zijn bereik lagen massa's halsdoeken, waarvan hij er een greep en deze de winkelier in de mond duwde. Een tweede doek sloot hem de lippen en met een stuk touw bond Henderson hem de handen op de rug.

Het hele toneeltje had nauwelijks een paar minuten geduurd en het had zich zo snel afgespeeld, dat er op de drukke straat niets van was gezien of gehoord, en dat had « Santa Claus », zoals de bijnaam van de winkelier bleek te zijn, niet bedacht, toen hij de ruiten van zijn winkel zo smerig liet worden.

De knaap werd op dezelfde manier behandeld en vervolgens werden de twee stevig gebonden gevangenen ver van elkaar neergelegd, de een achter zijn toonbank, half onder de uitstalkast verborgen, de tweede in een vuil en vies woonvertrek, opzij van de winkel en er van gescheiden door een schuifdeur.

Brand fluisterde Henderson daarop haastig toe :

— Misschien is Yerkes wel hier. Er was een elektrische draad achter de toonbank en het alarmsein zou waarschijnlijk het afgesproken teken geweest zijn, als die bandiet met zijn geitensik er gebruik van had kunnen maken. Laten wij nu eens gauw kijken waar die deur ons heen brengt.

Hij wees op de lage deur achter de toonbank en snel gingen de twee mannen er door en sloten ze achter zich. Het was nu zo stikdonker, dat Brand dadelijk zijn zaklantaarn moest ontgloeien, om iets te kunnen zien.

Het bleek nu dat zij aan het begin van een smalle gang stonden, een achttal meters lang met aan het eind een houten trap, die naar beneden voerde. Brand en Henderson bleven een ogenblik luisterend staan en liepen toen op hun tenen de trap af, die bleek te voeren naar een kleine kelder, waar het zelfs op klaarlichte dag pikdonker moest zijn, daar er van een raam niets te zien was. Brand liet zijn lantaarn in alle richtingen schijnsen en vond tenslotte een dun-

ne, rode electrische draad die langs het gewelf van de zoldering liep, om daar in een van de muren te verdwijnen. Maar er was hier helemaal geen deur.

— En toch moet er een zijn, mompelde Brand voor zich heen. Die draad loopt er niet voor de grap.

Hij bukte zich en begon zorgvuldig de vloer aan de voet van de muur te onderzoeken, waardoor de elektrische draad verdween. De vloer bestond uit tegels en toen Brand zijn oog vlak bij de grond hield, zag hij, dat één daarvan iets boven de andere uitstak. Met behulp van het sterke lemmet van zijn zakmes wipte hij de tegel uit de opening. In het midden van het vierkante gat was een soort stip zichtbaar. Brand drukte erop en dadelijk schoof met een zacht gerommel bijna de hele muur van de kelder opzij en een schijnbaar eindeloze gewelfde gang opende zich voor de beide mannen.

Zonder saarzen gingen zij er binnen. Zij waren waarschijnlijk in een tunnel, die met bakstenen bemetseld was en zo hoog, dat zelfs Henderson er kon lopen, zonder zich neemenswaard te bukken, en bijna anderhalve meter breed. De gang liep in een volkomen rechte lijn. Bijna vijf minuten liepen de twee mannen ononderbroken door, het geluid van hun voetstappen zoveel mogelijk dempend, totdat zij plotseling niet verder konden, doordat een blijkbaar hele zware eikenhouten, met ijzer beslagen deur hun de weg versperde.

Brand richtte het schijnsel van de zaklantaarn op het slot en probeerde toen door het sleutelgat te kijken, wat hem echter niet hielp, want hij zag absoluut niets. Hij legde zijn oor tegen het sleutelgat en bleef een ogenblik in luisterende houding staan.

— Er is iemand hier achter. Ik hoor geregelde voetstappen van iemand, die heen en weer loopt, maar ik weet natuurlijk niet wie het is.

— Die deur zal wel op slot zijn?

— Dat spreekt vanzelf.

Juist op dat ogenblik klonk op de deur aan de andere kant een krassend geluid. Het was alsof iemand met een of ander voorwerp over het hout heen

en weer schraapte.

— Het moet Yerkes zijn! riep Brand half luid uit. Hij probeert zich te bevrijden.

De half gesmoorde uitroep moest aan de andere kant gehoord zijn, want dadelijk klonk een zware stem, die door het sleutelgat riep:

— Wie is daar? Zijn het vrienden?

Brand bukte zich op zijn beurt en riep door het sleutelgat terug:

— Vrienden, mijnheer Yerkes. Heeft uw gevangenis nog een andere uitgang dan deze deur?

— Ja. Er is nog een tweede ijzeren deur, waardoor ik ben binnen gebracht. Ik probeer nu met een stuk van mijn ijzeren ledikant het hout van deze deur te vernielen.

— Laat dat maar, mijnheer Yerkes, wij hebben iets dat waarschijnlijk beter is, antwoordde Brand.

Hij zocht even in zijn zak en haalde er een kleine bos lopers uit. Hij moest er echter verscheidene proberen voor hij er een gevonden had, die de schoot van het slot deed terugspringen. Hij schoof de twee zware ijzeren grendels terug en de zware deur draaide langzaam op haar hengsels. Brand en Henderson keken in een vrij groot onderaards gewelf, verlicht door een electrisch lampje, dat aan de zoldering hing en met niets anders dan een ijzeren ledikant, een stoel en een tafel. Op de tafel stond een karaf water, naast een half leeggegeten bord, een tinnen kroes en een aangesneden brood.

Yerkes had dadelijk zijn handen naar zijn redders uitgestoken en zei met trillende stem:

— Ik dank u, wie u dan ook moge zijn.

— U behoeft ons niet te danken, mijnheer Yerkes. Mijn lastgever zou precies hetzelfde hebben gedaan. Wij zijn vrienden van Raffles.

— De hemel weet, dat ik weinig aanleiding heb om Raffles nu nog onder mijn vrienden te rekenen. Maar hij heeft mij opnieuw gered, al is het dan niet persoonlijk, breng hem mijn dank over.

Brand had de bevrijde gevangene bij

de arm genomen en trok hem snel met zich mee. Zo snel zij konden liepen de drie mannen de lange gang weer uit, gingen door het gat in de keldermuur, bestegen de houten trap en stonden een ogenblik later in de winkel. Daar lagen de winkelier, de jongen en de hond nog in dezelfde toestand. Brand stond een ogenblik in tweestrijd en zei toen :

— Het zou jammer zijn dit edele tweetal niet de onderscheiding te gunnen, die hun toekomt; ik zal even de politie opbellen.

Hij nam de hoorn van het toestel, dat op de toonbank stond van de haak en vertelde de dichtstbijzijnde politiepost in het kort wat er gebeurd was. Drie minuten later werd het edele tweetal door de politie in ontvangst genomen...

Een uur later stopte een auto voor het prachtige huis van de petroleumkoning, waaruit de bevrijde Yerkes

stapte, al helemaal hersteld van zijn gedwongen verblijf in de bedompte, onderaardse gevangenis, waarin hij de hele nacht had moeten doorbrengen.

Ook Brand had de auto verlaten, daar hij heel benieuwd was te horen wat Raffles intussen had gedaan. Maar hoe verwonderd was Brand toen hij uit de mond van Yerkes' dochter moest vernemen dat de Grote Onbekende helemaal niet was komen opdagen.

Hij verliet het huis in grote ongerustheid en vertelde, wat hij gehoord had, aan Henderson, die er evenmin iets van begreep. Het was toen ruim half twee in de namiddag en tien minuten later vernamen zij de oplossing op een even onverwachte als onheilspellende wijze. Een speciale middageditie van de bladen bracht het bericht van de arrestatie van Raffles...

HOOFDSTUK VII

VRIJ I

Een ogenblik stond Charles Brand als verpletterd. Het kwam zo onverwacht, dat hij enige minuten als versuft op de krant stond te staren, die hem het noodlottige bericht onder ogen bracht.

Dat gebeurde in het kleine restaurant, waar Henderson en hij waren binnengestapt om eindelijk eens hun honger te gaan stillen, want het uur van de lunch was al lang voorbij. Wat Henderson betreft, hij zat met een doodsbalek gezicht en dicht opeengeklemden tanden onbeweeglijk voor zich uit te staren, terwijl zijn geweldige, gebalde vuist op het tafelblad rustte. Na enige ogenblikken kwam het hees over zijn lippen:

— Wat zullen wij doen, mijnheer Brand?

— Wij moeten alles in het werk stellen om mylord te bevrijden. Wij hebben in dit land gelukkig onze vliegmaschine ter beschikking, op vijftientwintig kilometers van hier en die ons dadelijk weer naar Londen terug kan brengen, en ook onze duikboot.

— Waar is of zit mylord nu?

— Op het hoofdbureau van politie.

— Hoelang houden zij hem daar?

— Tot de eerste verhoren zijn afge-

lopen.

— Waar brengen zij hem dan heen?

— Allereerst naar het huis van bewaaring. Het is een geluk, dat wij de ligging daarvan heel goed kennen en ook de inrichting, wij zijn er al meer geweest, zul je je wel herinneren.

— Wanneer denkt u, dat hij daar zal zijn?

— Misschien vannacht nog. Dat hangt er van af of het verhoor de identiteit van mylord gauw aan het licht brengt.

— Bestaat er geen kans om hem uit het hoofdbureau te redden? antwoordde Henderson na enige tijd. Ik kan u verzekeren, mijnheer Brand, dat ik op het ogenblik de kracht van tien man in mij voel.

— Kracht is hier helaas niet voldoende, James. Mylord wordt zeker speciaal bewaakt en met geweld is niets te beginnen, in een gebouw, waar men letterlijk bij iedere stap over een agent van politie struikelt.

De beide mannen propten hun eten naar binnen en een kwartier lang werd er geen woord gesproken. Brand dacht intussen ingespannen na en toen met de kelner afgerekend was, sprong hij haastig op en zei:

— Ga nu mee, wij gaan daar eens in de buurt rondneuzen.

Zij verlieten het eethuis, stapten op een autobus, die in de richting van het hoofdbureau van politie reed, een heel groot en somber gebouw en wandelden er langzaam heen. Maar zij hadden het nog niet bereikt of zij zagen in volle vaart een auto komen aanrijden, die zij onmiddellijk herkenden.

Het was een van de wagens van Yerkes. Achter het stuur zat een nieuwe chauffeur, tamelijk oud al en met een betrouwbaar gezicht. De auto stopte voor het bureau van politie en tot hun grote verbazing zagen Brand en Henderson, dat Maud Yerkes er uit stapte, gevolgd door miss Jelleyby. Zij stonden zo dicht bij, dat zij duidelijk konden zien hoe bleek het gezicht van het meisje was.

Maud Yerkes was het grote gebouw binnengestapt, met miss Jelleyby bij haar. Dadelijk kwam er een agent van politie op haar toe, die haar vroeg wat zij wenste.

— Ik zou graag de hoofdcommissaris willen spreken.

— Over welke zaak, als ik u vragen mag?

— Over de zaak van John Raffles.

— Uw naam?

— Maud Yerkes.

— Dan denk ik wel dat de chef u dadelijk ontvangen zal. Wees zo goed mij te volgen.

Hij bracht de beide dames door een brede gang, verzocht hen aan het einde daarvan even te wachten, opende een zware eikenhouten deur, ging naar binnen en kwam bijna dadelijk terug.

— De hoofdcommissaris verwacht u, miss.

Hij hield de deur voor de beide dames open en Maud stond tegenover Garment, de hoofdcommissaris. Zijn griffier was onmiddellijk opgestaan, om de beide dames hoffelijk een stoel toe te schuiven. Garment keek het meisje een ogenblik aan en begon toen :

— Ik ben zeker niet ver mis, als ik vermoed, dat u wilt komen getuigen tegen John Raffles, miss Yerkes?

— Dat ben ik absoluut niet van plan,

mijnheer. Ik kom hier om mij borg te stellen voor die man en u te verzoeken hem onmiddellijk in vrijheid te stellen.

— Dat kan u toch geen ernst zijn, miss. Hem in vrijheid stellen? Ik mag er niet aan denken.

— Toch wel met borgstelling. Noem zelf de som. Ik... mijn vader wil honderdduizend, tweehonderdduizend dollar storten, als het moet een half miljoen.

— Het spijt mij, miss, al wilde u een miljoen, ja zelfs tien miljoen borgstelling betalen, ik zou mijn plicht verzuken, als ik deze gevangene op vrije voeten stelde. Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat hij allereerst terecht moet staan voor de diefstal van honderdentwintigduizend dollar, ten nadele van uw vader gepleegd.

— Maar mijn vader trekt zijn aanklacht in, riep het meisje uit.

— Dat helpt niet meer, miss. De aanklacht is ingediend, de diefstal is gepleegd, het recht moet zijn loop hebben.

Maud Yerkes had blijkbaar de grootste moeite haar aandoening meester te blijven. Toen vroeg zij, nauwelijks hoorbaar en zonder de ogen op te slaan:

— Zou ik hem een ogenblik mogen spreken?

— Een paar minuten, miss, en natuurlijk onder getuigen. Wanneer u de gevangene geregeld wilt bezoeken, zal u daarvoor een formulier verstrekt worden. U hoeft dat alleen maar aan de brigadier te tonen.

— Geeft u dat maar, mijnheer, antwoordde Maud haastig.

Garment trok een la open, nam er een kaart uit, raadpleegde een register, vulde het formulier in en stak het Maud toe met de woorden :

— Deze kaart geeft u het recht om met de gevangene te spreken, tweemaal per dag, telkens gedurende vijf minuten. En dat is werkelijk alles wat ik voor u doen kan, miss, hoezeer het mij ook spijt. Ik begrijp natuurlijk, dat bij u en mijnheer uw vader de misdaden van die man moeten achterstaan bij de grote diensten, die hij u bewezen heeft.

— Aan ons? En aan de politie niet,

mijnheer! riep Maud met stemverheffing uit.

— Dat zal niet worden vergeten, miss, dat verzeker ik u, antwoordde Garmont zacht, terwijl hij opstond, om aan te tonen, dat het gesprek als geëindigd moest worden beschouwd.

De twee dames verlieten het vertrek en de agent, die voor de deur op post stond, bracht hen naar de brigadier, die na naar de handtekening op de kaart gekeken te hebben, een zware sleutelbos oppakte en de beide dames naar een kaal vertrek bracht met twee deuren, tegenover elkaar gelegen en in twee helften gedeeld door een hek van arm-dikke, ijzeren staven, dat van de vloer tot de zoldering reikte. Hij had al zijn orders gegeven en ging nu zwijgend naast het hek zitten, terwijl Maud zich, heel bleek, op de smalle, houten bank liet vallen.

Er verliepen enkele ogenblikken, toen ging de deur in de andere helft van het vertrek open en Raffles kwam binnen, vergezeld door twee bewakers, zwaar geboeid, maar vrolijk glimlachend. Nauwelijks had Maud hem gezien, of een diepe bloes steeg in haar wangen op en haar stem beefde, toen zij naar het hek ging, haar hand door de tralies stak en een van Raffles handen wilde drukken.

— U zult met geboeide handen genoeg moeten nemen, miss, zei Raffles zacht. Maar wat is dat? Zie ik tranen in uw ogen? U bewijst mij te veel eer, miss. Het is minder erg dan u denkt, heus.

— Ik... ik kwam hier... stamelde Maud. Ik wilde u zo graag moed inspreken, maar ik geloof...

— U gelooft dat het, alles wel beschouwd, niet nodig is, vulde Raffles de zin glimlachend aan. Zo is het ook inderdaad. Ik dank u voor uw belangstelling, die ik erg waardeer. Maar, het zou beter geweest zijn, als u deze stap niet gedaan hadt. Het is niet goed, als een jong meisje van uw rang en stand, een man als ik in mijn gevangenis bezoekt.

— Het kan mij niet schelen wat de de mensen er van denken, riep Maud

bijna woest, terwijl zij met een ruk het hoofd in de nek wierp. U hebt ons gered, uw vrienden hebben vader vandaag nog uit zijn gevangenis bevrijd, en u zou mij moeten weggagen om mij te beletten naar u om te zien.

— Daar denk ik niet aan, miss, antwoordde Raffles levendig. U bent goedhartig, u brengt een straaltje van de zon daarbuiten in mijn donkere cel. U brengt de frisheid van de lente met u mee, ik ben u dankbaar. Het doet iemand goed, naar uw heldere ogen te kijken.

En toen stapte de brigadier naar voren en zei, met het horloge in de hand:

— Het spijt mij, miss, de vijf minuten zijn om.

Nogmaals werd het handje door de tralies gestoken en Raffles voelde de druk van de trillende vingers. Hij keek zwijgend toe hoe Maud met gebogen hoofd wegging en dadelijk door de bewakers werd weggevoerd.

Maud en miss Jelleyby werden door de brigadier weer naar de hal gebracht en en ogenblik daarna stonden zij op straat.

Daar stonden Brand en Henderson nog altijd op dezelfde plaats. Zodra Brand het meisje in de auto zag stappen, zei hij haastig tegen Henderson:

— Ik ga de auto na in een taxi. Wacht in die cafetaria daarginds, tot ik je heb opgeleid, al zou het twaalf uur in de nacht worden.

De reus knikte en Brand rende weg. Hij haalde de auto in, die nauwelijks op gang was gekomen, wipte in een juist passerende taxi en reed ermee tot voor het huis van Yerkes. Zodra Maud uitstapte stond hij naast haar.

— Neem mij niet kwalijk, miss, ik zou u graag een ogenblik willen spreken, zei de jongeman dringend.

Een ogenblik was Maud verschrikt, maar toen herkende zij Brand en zei haastig:

— Ik ben tot uw dienst, wees zo goed mij te volgen.

Enkele ogenblikken later stond Brand tegenover Maud in het boudoir van het meisje. En dadelijk begon Brand:

— U zult wel half vermoeden, miss,

wat mij tot deze onbescheidenheid heeft gedwongen. Raffles zit gevangen, de man die mij boven alles ter wereld dierbaar is. Mijn vriend en ik willen hem tot iedere prijs bevrijden. Wij hebben u het hoofdbureau zien binnengaan, waarschijnlijk in verband met zijn arrestatie. Ik wil volkomen eerlijk zijn, ik kom hier om u het voorstel te doen hem te helpen redden.

Het meisje deed een stap achteruit en drukte de hand op het hart.

— Het kan mij niet schelen wat men zal zeggen, ik wil u helpen om Raffles te redden. Zeg mij maar wat ik doen kan.

— U hoeft u zelf volstrekt niet in gevaar te begeven, miss, zei Brand haastig. Hebt u met de gevangene mogen spreken?

— Ja.

— Dan heeft men u ook een kaart moeten geven, dat u daar toegang geeft?

— Hier is die.

— Ik dank u. Laat het gewoon voorkomen, alsof ik u dit stuk ontstolen heb, en niemand zal u verdenken van medeplichtigheid. U mag hem tweemaal per dag bezoeken? Het kon niet mooier. Dan zal ik u nog één grote dienst moeten vragen. Wilt u mij aan wat kleren van u helpen? Het allerliefst had ik de kleren, die u nu draagt. Wilt u mij die geven?

— Wacht hier een ogenblik, was alles wat miss Maud antwoordde.

Zij verliet het vertrek om ongeveer tien minuten later terug te keren in een andere japon en met een blauw linnen reistasje in de hand, dat zij aan Brand gaf met de woorden:

— Hierin zit het toilet, de mantel en de fluwelen baret, die ik net gedragen heb.

— Ik dank u, miss. U hebt edel gehandeld en ik weet, dat Raffles het nooit zal vergeten.

— Breng hem mijn groeten over, en zeg hem... Nee, laat het daar maar bij zei miss Maud zacht.

Zij zag hoe Brand haastig vertrok, zij liet zich toen op de divan vallen en verborg haar gezicht in de kussens.

Brand intussen daalde haastig de

trappen af, verliet het huis, ging een naburig cafetaria binnen, belde daar Henderson op en gaf hem haastig enige instructies.

De beide mannen zouden elkaar terugvinden in het landhuis aan de Grand Central Parkway. Het was heel gevaarlijk, want het was mogelijk, dat het huis nog bewaakt werd, maar het moest er op gewaagd worden, want daar zou Brand in een verborgen schuilplaats, pruiken en andere dingen vinden, die hij voor zijn vermomming nodig had.

Gelukkig bleek spoedig, dat zijn vrees ongegrond was, de politie had het blijkbaar niet nodig geacht, het huis te bewaken, nu zij Raffles in handen had. Terwijl hij bezig was zich te vermommen, kwam ook Henderson, die haastig alles bij elkaar zocht, wat er nodig zou kunnen zijn voor de ontvluchting van Raffles. De reus had de auto, die Raffles een poos geleden tweedehands gekocht had, uit de garage gereden, en daarin werd nu alles overgebracht wat in de eerste plaats nodig zou zijn, maar ook de honderdtwintigduizend dollar aan goud en bankbiljetten, afkomstig uit de brandkast van David Yerkes.

Het was omstreeks half zes in de avond, toen Brand, voortreffelijk vermomd, met Henderson het landhuis verliet en in de auto stapte. De jongeman verliet de wagen op honderd passen afstand van het hoofdbureau van politie, Henderson reed langzaam door en parkeerde de auto op twintig passen van de hoofdingang naast het trottoir.

Het hart van Brand klopte luid, toen hij de hal betrad en de kaart liet zien, die hem toegang moest verschaffen tot de spreekcel. De niets vermoedende brigadier ging het pseudo-meisje voor, na instructies te hebben gegeven voor de bewakers van Raffles en stapte toen met de bezoekerster binnen.

Nauwelijks was de deur dichtgevalen, of Brand wierp met een machtige zwaai zijn arm en trof de man met zo'n kracht tegen de kaak dat hij in elkaar zakte. Onmiddellijk haalde Brand uit zijn handtas een uiterst fijn injectiespuitje, drukte het even in de handpalm van de man en trok hem toen haastig

naar de stoel, die naast het hek stond. Hij zette er hem zodanig op neer, dat hij met zijn rug half naar het hek gewend zat, sloeg zijn benen over elkaar en legde zijn handen zo natuurlijk mogelijk op de knieën. En daar zat de brigadier, stijf als een pilaar, volkomen bewusteloos, met zijn bos sleutels op zijn buik.

Nauwelijks was dit gebeurd, of de deur aan de andere kant ging open en Raffles kwam binnen, vergezeld door de beide bewakers, die daar aan de andere kant van het hek een diepbedroefd meisje zagen staan, met haar zakdoek voor de ogen. Brand was dadelijk op het hek toegetreden en onder de zakdoek duwde hij Raffles behendig het fijne injectiespuitje met de bedwelmende stof in de handen, waarvan hij de bliksemsnelle uitwerking net op de cipier had kunnen proberen.

Raffles was er de man niet naar om te treuzelen, want hij had slechts vier minuten over. Hij wendde zich snel naar een van de cipers om, de vlijmscherpe punt van het spuitje drong in de rug van diens blote hand en als een blok viel

de man ter aarde. De ander slaakte een doffe kreet en wilde zijn revolver trekken, maar een hevige vuistslag deed hem ter aarde rollen en het spuitje deed op nieuw zijn werk.

— Kom hier, dan maak ik je boeien los, fluisterde Brand.

Door het hek heen maakte hij snel met een loper het slot van de boeien los. Raffles schudde ze af, trok de langste cipier snel zijn uniformjas uit, schoot die zelf aan, knoopte hem dicht, gespte de gele riem met de revolver om, drukte zich de pet op het hoofd en was klaar om te vertrekken.

— Ik wacht met de auto, links van de uitgang op je, fluisterde Brand, of nog beter, kom in de gang dadelijk bij mij.

Tegelijkertijd verlieten zij de cel en op de gang ontmoetten zij elkaar.

Raffles deed alsof hij het meisje begeleidde naar de uitgang en eenmaal buiten gekomen, renden zij als hazen naar de auto, waarvan Henderson de motor op gang had gehouden, sprongen erin en verdwenen, de vrijheid tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Bende van Yellow Creek

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel.: 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266